

MÄLESTUSED, MIDA POLNUD

ROMAAN

RAHVUSVAHELISTE BESTSELLERITE AUTOR

KARMA BROWN

Originaali tiitel:
Karma Brown
The Life Lucy Knew
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Karma Brown

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10354718

ISBN 978-9949-82-300-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõigile neile, kes usuvad armastusse,
aga ei tunnista seda, sest see kõlab lamedalt.
Ja Adamile, kes on alati ja igavesti päike mu taevas.

„Sest lõpuks on oluline vaid mälu,
selle allikad ja ulatus ning muidugi tagajärjed.“

Elie Wiesel „Night“

1

Mul on mäluaga keerulised suhted.

Nagu enamik meist usun ka mina, et meie mälestused on üsna täpsed. Et sündmused toimusid nii, nagu me neid mäletame, justkui oleksime mingi stseeni videokaameraga tabanud: vajuta aga nuppu ja sa näed silma ees neidsamu kujutisi, sellesamas järjekorras. Kvaliteet on sama hea kui esimesel korral seda stseeni vaadates.

Aga ilmselt need asjad nii ei käi.

Nagu see jalgratas, mille sain kaheksa-aastaselt, toredad vikerkaarvarva tupsud lenkstangi küljes, kell, mida tahtsin vahetpidamata helistada, kui sõitma läksin. Ma mäletan, et tõusin sünnipäevahommikul üles ja nägin seda oma voodiotsa juures, see läikis ja lausa palus sõitma minekut. Aga kui ma hiljem täiskasvanuna seda perekonna õhtusöögil meenutasin, tuli välja, et ratas polnudki minu toas. „Kuidas me oleksime saanud su tuppa hiilida? Ja kuidas sa oleksid selle trepist alla tassinud, Lucy?“ küsis ema naerdes. „See oli elutoas, poolenisti peidus viigipuu taga. Kas sa mäletad seda taime? See elas igavesti...“

Agas kuidas ma oma peas ka püüdsin panna ratast selle tobeda viigipuu taha, mida ema bambuspulkadega toetas ja mis elas edasi isegi pärast mu kodust lahkumist, suutsin seda näha vaid oma voodijalutsis. Tohutu kuldne lehv helkis hommikupäikeses, mis paistis läbi õhukeste kardinade ning ratta valged kummid olid värsked ja puhtad, värv läikiv ja kriimudeta, lenkstangi küljes aga sãrasid vikerkaared.

Mingil ajal oli mu aju kaheksanda sünnipäeva kingitusele teistsuguse ümbruse valinud ja kinnitanud seda iga kord, kui seda sündmust meenutasin, ning ma vaidlesin emaga tol õhtul mälestuste üle. Ta mäletas seda kindlasti valesti, tema aju oli vanem kui minu oma, mälu vähem elastne. Agas kui isa ja mu vanem õde Alex ema versiooni kinnitasid – ma jagasin õega tuba, nii et kindlasti oleks ta jalgratast mu voodijalutsi juures mäletanud – pidin tunnistama, et eksisin. Ma hakkasin kahtlema endas ja selles mälestuses. Kuidas ma sain selle ratta, mis oli peaaegu sama suur kui ma ise, trepist alla? Oleks see alles olnud kangelastegu, nagu mu ema ütles. Varsti pidin tunnistama, et võib-olla polnud ratas seal, kus ma mäletasin selle olevat, ehkki see mälestus tundus mulle sama tõeline kui iga teine.

Mu terapeut doktor Amanda Kay, kelle juures käin, nimetas seda ausaks valeks. Kõige ehedam oksüümoron, mida olen kuulnud – kuidas saab see olla aus, kui valetan?

Ilmselt toimub niisugune mineviku taasloomine kogu aeg, igaüheda, selgitas doktor Kay meie esimesel kohtumisel. Iga kord, kui midagi meenutame, me tegelikult ei mäleta algset kogemust, vaid mälestust sellest. Meie mälestused on heitlikud, need muutuvad märkamatuks iga järgmise korraga, kui neid meenutame. Need pole sellised, nagu kujutleme neid olevat, vaid on lihtsalt päriselt juhtunu konstruktsioonid. Konstruktsioonide konstruktsioonid. Ja nii edasi.

„Nagu paneks vanale tapeedile uue peale,“ selgitas doktor Kay. „Pärast mitut kihti näed vaid kahvaturoosasid roose, mitte neid

sinised ja valgeid triipe, mis olid seal mõne aasta eest, ehkki triibud on ikka olemas. Isegi kui sa praegu kinnitaksid, et sinine on tegelikult lilla ja valged triibud hallid. Meie mälu pole nii usaldusväärne kui arvame.“

„Niisiis me mäletame mingist sündmusest teatud versiooni ja seejärel selle versiooni nagu tegelikult toimunut?“

„Täpselt,“ vastas doktor Kay. „Mälestuste täpsust pole võimalik garanteerida. Meie aju valib hetked minevikust ja liidab need kokku, et luua midagi, mis meile hetkel kõige paremini sobib.“

Ma põrnitsesin teda ja nägin oma tegelikku olukorda ning see seadis end minus sisse nagu vastik viirus. „Kuidas me siis saame usaldada neid mälestusi, mida mäletame ja kuidas mäletame?“ küsisin temalt.

„Sest üldiselt on need tegelikkusele üsna lähedal.“ Ta naeratas samamoodi nagu hiljem meie tulevastel seanssidel neil hetkedel, kui ta teadis, et hakkasin välja lülituma. Hetkedel, kui tundsin, et ei pruugi enam kunagi olla kindel, millistele mälestustele võin loota ja millised mulle valetavad. „Sest enamasti on meie mälulindid peaaegu õiged ja välised detailid pole nii tähtsad.“

Välja arvatud siis, kui ärkad haiglavoodis ja arvad, et elad teistsugust elu kui see, mida tegelikult elad – siis kipuvad detailid olema vägagi olulised.

Nagu ma ütlesin, on mul oma mäluga keerulised suhted.

2

Ma ärkasin üles ja leidsin oma kolleegi Matt Newmani oma haiglavoodi kõrvalt. Ta nuttis ja see hämmastas mind tohutult. *Mida sa siin teed?* tahtsin temalt küsida, aga mu huuled olid tui-
mad, keel paks. Tuba oli valge ja võõras ning mu keha oli väsi-
nud nagu siis, kui pidin kohutava gripiga peaaegu kaks nädalat
voodis veetma.

Mu vanemad olid teisel pool voodit ja vastupidiselt Mattile nad
ei nutnud, vaid naeratasid sunnitult, liiga laialt. „Ära end pinguta,
ole rahulik, sa oled haiglas, kullake,“ ütles ema ning isa liigutas
pead üles-alla, nagu poleks saanud ema jutuga enam rohkem nõus
olla.

„Tere. Tere, Lucy,“ ütles Matt, hoides mu kätt, ja hõõrus seda
pöidlaga. „Tere tulemast tagasi. Sinuga on kõik hästi. Sinuga on
kõik hästi.“ Tundus, nagu püüaks ta veenda eelkõige ennast.

„Kus ma olen?“ Mu hääl oli kähe, justkui oleksin liivapaberi rulli
alla neelanud. Ma püüdsin kõhatada, seejärel haarasin suuga ahnelt
kõrrest, mille ema mu huultele pani. Jahe vesi tundus kurgust alla
voolates võrratu.

„Sa oled haiglas, kullake. Mount Sinais,“ ütles ema, heites isale närvilise pilgu, ning pani vee tagasi öökapiile. „Aga sinuga saab kõik korda.“

Matt, kes nüüd üle minu kummardus, sosistas jälle, kui rõõmus ta on, et minuga on kõik hästi. *Kas minuga on kõik hästi?* tahtsin küsida, sest kindlasti polnud mul seda tunnet. Aga enne kui sain seda küsida, nihkus Matt lähemale ja suudles mind huultele. Huultele!

„Mida sa teed?“ kraaksatasin. Ma oleksin tagasi tõmbunud, temast eemale, kui oleksin saanud, aga kuskile polnud minna ja pealegi oli mul vaevalt energiat sellekski, et silmi lahti hoida. Ma tahtsin küsida, *miks sa mind suudled?* Aga Matt tundus olevat mu küsimusest segaduses, ehkki minu meelest oli ilmselge, miks ma seda küsisin. Miks Matt Newman, mu sõber töö juurest – mu „tööabikaasa“, nagu olin teda kutsuma hakanud – mind huultele suudles?

„Kas kontoris juhtus midagi?“ *Võib-olla sain töö juures viga ja Matt tõi mu haiglasse?* Aga see ei selgitanud ta pisaraid. Või suudlust. Oh, jumal... võib-olla olen ma suremas. Ma polnud Matti kunagi nii tundedisena näinud, niisiis pidi see olema midagi üsna kohutavat, isegi kui ma ei suutnud meenutada, mis juhtus.

„Ei, kullake. Mäletad? Sa löid oma pea ära. Aga nüüd on sinuga kõik korras. Kõik on hästi,“ ütles isa naeratades ja noogutades, naeratades ja noogutades.

Ma ei suutnud meenutada, et oleksin pea ära löönud. Panin käe pea peale ja katsusin seda kohmakalt, aga mu sõrmed ei leidnud vigastusest mingit märki. Ma vaatasin Mattilt isale, isalt emale ning seejärel lasin käia pilgul üle selle väikese toa, mis oli täis õhupalle (väga paljusid õhupalle) ja lillekimpe, ning aknalaua, kus oli rida tervituskaarte.

„Kui kaua ma olen siin olnud?“ küsisin, olles ikka veel segaduses, justkui oleks mu aju ära võetud ja asendatud padjatäitega. Ja ehkki ma polnud peaaegu üldse liigutanud ega teinud midagi muud peale selle, et katsusin käega pead, peksis mu süda nii, nagu oleksin trepist viieteistkümnendale korrusele roninud. Mu kaenla-

alused läksid higiseks ja ma tundsin selle tunde ära – minu keha püüab ellu jääda –, aga ei saanud ikka veel aru, mis toimub.

„Mõnda aega,“ ütles ema ja ma teadsin ta laulvast hääletoonist, et see tähendab „üpris kaua“. Midagi halba oli juhtunud. Ja seejärel, äkilise välgatusega, selgus mulle, mis – kes – on puudu.

Daniel. Kus Daniel on?

„Kas meil oli autoõnnetus?“ Daniel sõitis kiiremini kui mulle meeldis ja tal oli komme ilma signaali andmata rida vahetada. Võib-olla oli see üsna tõsine – see õnnetus – ja asjad olid halvemad, kui nemad lasksid välja paista. Daniel võis olla vigastatud (või veel hullemat!) ja nad ei rääkinud mulle seda mu enda hapra seisundi tõttu. Ma nuuksatasin ja püüdsin end istukile ajada, mul oli tarvis sellest voodist välja saada ja ta üles leida, aga mu keha ei kuulanud sõna ja ma tõmbusin külili kõverasse.

Matt, kes oli pärast suudlust ikka mu lähedal, pani kiiresti oma kindla käe mu õlanukkide alla, kui äkki küljele kaldusin, ja teise käe mu käsivarre ümber, et ma voodist välja ei kukuks. Terav valu läbis mu pead, surus augud mu mõtetesse. Oiates toetasin end raskelt Mattile ja lasin tal end tagasi voodile seada, kui isa ütles. „Tasa, tasa, Lucy. Ole paigal, kullake.“

Nüüd nuuksusin valjusti, mu nägemine oli pisaratest ähmane. „Palun öelge mulle. Mis juhtus?“

„Mingit õnnetust polnud, Lucy,“ ütles ema, võttis oma sviitri manseti vahelt taskurätiku ja pühkis mu silmi. Ta lükkas õrnalt mu juuksed näo eest kõrvale. „Ausõna. Sa libastusid tee kõrval jääl. Sa löid kukkudes pea ära.“

„Nii et temaga on kõik korras,“ suutsin öelda, sulgedes silmad, ja mind täitis kergendus.

„Kellega on korras?“ küsis Matt ja see kõlas nii, et ta on peaaegu sama suures segaduses kui mina.

„Danieliga,“ suutsin öelda, hoides silmi kinni, et vältida toa kiikumist. Ma olin oma pea ilmselt kõvasti ära löönud. „Ta ei saanud ju viga, ega?“

Toas jäi vaikseks. Piisavalt kauaks, et sundisin end silmi lahti tegema, sest tahtsin näha, mis juhtus. Isa naeratus kadus, kui ta heitis pilgu Mattile, kes oli astunud voodi juurest paar sammu eemale ja nägi haige välja. Ta oli šokis ja värv kadus ta näolt.

„Kes, kullake?“ küsis ema, seistes mu kohal, ja ta käed seadsid korda mu juukseid, pühkisid mu silmi. Naeratades, ehkki ta huuled värisesid kergelt.

Mind tabas ärritus. Ma olin väsinud ja enda kordamine oli raske töö. Miks ta ei võinud sellele küsimusele vastata? „Daniel, ema. Mu abikaasa. Kus ta on?“ Mu toon oli kalk ja ema pörkus tagasi. Ma oleksin pidanud end seetõttu halvasti tundma, aga mu hämmeldus surus kõik muu kõrvale.

Ema suu avanes ja sulgus ning ta vaatas otsa isale, kelle naeratus oli nüüd asendunud kulmukortsutusega. Mu süda hakkas jälle peksma. *Võitle või põgene.*